

Sygn. akt XXV C 1695/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Paweł Duda

Protokolant: sekretarz sądowy Arkadiusz Połaniecki

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **A. C.** (poprzednio A. P.)

o zapłatę

I. utrzymuje w mocy w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 8 czerwca 2017 r. sygn. akt XXV Nc 388/17;

II. zasądza od A. C. na rzecz (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nieuiszczone koszty sądowe przejmuję na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt XXV C 1695/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 6 grudnia 2017 r.

Pozwem z dnia 21 marca 2017 r. (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od A. P. kwoty 656.863,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 518.688,53 zł liczonymi od dnia następnego po dniu wystawienia wyciągu z ksiąg banku, tj. od dnia 17 marca 2017 r. do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty skapitalizowanych odsetek, tj. 138.175,07 zł liczonymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 18 lipca 2008 r. (...) S.A. Oddział w P. zawarł z pozwaną umowę o kredyt hipoteczny nr (...), na podstawie której udzielił pozwanej kredytu hipotecznego.

Po zawarciu tej umowy, utworzony w dniu 19 września 2011 r. bank krajowy (...) S.A. na zasadach określonych w art. 42a Prawa bankowego wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki dotychczasowego wierzyciela, tj. (...) S.A. Następnie w dniu 31 grudnia 2012 r. (...) Bank (...) S.A. (spółka przejmująca) połączył się z (...) S.A. (spółka przejmowana) w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h., poprzez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą. Pozwana nie wywiązała się należycie ze swoich zobowiązań, w związku z czym powód w dniu 16 marca 2017 r. sporządził wyciąg z ksiąg bankowych (...)

Bank (...) S.A., będący podstawą roszczeń powoda. Wysokość zobowiązań pozwanej wynosi 656.863,60 zł, na co składają się następujące należności: 518,688,53 z tytułu kapitału kredytu, 10.001,90 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych zgodnie z Regulaminem od kwoty kapitału kredytu za okres od dnia 30 października 2011 r. do dnia rozwiązania Umowy, tj. do dnia 1 czerwca 2012 r., 128.173,17 zł z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od kwoty kapitału kredytu za okres od dnia następnego po rozwiązaniu Umowy, tj. od dnia 2 czerwca 2012 r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku. Powód w dniu 10 lutego 2017 r. wysłał do pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty wyznaczając dodatkowy termin do spełnienia świadczenia, które nie spotkało się z żadną odpowiedzią ze strony pozwanej.

Sąd Okręgowy w Warszawie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia

8 czerwca 2017 r. sygn. akt XXV Nc 388/17 nakazał, aby pozwana A. P. zapłaciła na rzecz powoda kwotę 656.863,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi: od kwoty 518.688,53 zł od dnia 17 marca 2017 r. do dnia zapłaty

i od kwoty 138.175,07 zł od dnia 21 marca 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 15.428 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwana zaskarżyła powyższy nakaz zapłaty w całości i wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pozwana przyznała, że powód zawarł z nią oraz P. P. umowę o kredyt hipoteczny w dniu 18 lipca 2008 r. Pozwana pozostawała w związku małżeńskim z P. P. od 4 września 2000 r. W listopadzie 2010 r. doszło do rozvodu tego związku małżeńskiego. W dniu 1 grudnia 2011 r. ogłoszono upadłość byłego męża pozwanej. W tym postępowaniu upadłościowym pozwanej zabrano wszelki dobytek, ponieważ należał on do majątku wspólnego. Pozwana nie jest w stanie spłacić zaciągniętego kredytu, bowiem nie posiada żadnego majątku ani dostatecznych zarobków, by podolać tak olbrzymiemu zobowiązaniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 lipca 2008 r. (...) S.A. Oddział w P. zawarł

z P. P. i A. P. (kredytobiorcami) umowę o kredyt hipoteczny. Na mocy tej umowy Bank udzielił P. P. i A. P. kredytu w kwocie 272.800 zł indeksowanego do waluty obcej CHF przeznaczonego na spłatę kredytu mieszkaniowego w innym banku i dowolny cel konsumpcyjny. Kredytobiorcy zobowiązali się do korzystania z kredytu na warunkach określonych w umowie i Regulaminie oraz zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami, opłatami, prowizjami i innymi kosztami w terminach określonych w umowie. W umowie kredytu uzgodniono, że kredyt oprocentowany jest według zmiennej stopy procentowej, która na dzień sporządzenia umowy wynosi 4,7567% w stosunku rocznym, oraz że zmienna stopa procentowa ustalana jest jako suma stopy referencyjnej LIBOR 3M (CHF) oraz stałej marży Banku w wysokości 1,95 punktów procentowych. Strony umowy uzgodniły nadto, że spłata kredytu nastąpi w 480 miesięcznych ratach równych. (Umowa o kredyt hipoteczny nr (...) z dnia 15.07.2008 r. wraz z załącznikami – k. 9-32).

Utworzony w dniu 19 września 2011 r. bank krajowy (...) S.A. na zasadach określonych w art. 42a Prawa bankowego wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki dotychczasowego wierzyciela, tj. (...) S.A. W dniu 31 grudnia 2012 r. (...) Bank (...) S.A. (spółka przejmująca) połączył się z (...) S.A. (spółka przejmowana) w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h., poprzez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą. (okoliczności ustalone na podstawie art. 230 k.p.c. – podane przez powoda w pozwie i niekwestionowane przez pozwaną).

Pozwana nie wywiązała się ze swoich zobowiązań wynikających z umowy kredytu,

w związku z czym powód rozwiązał umowę (okoliczność ustalona na podstawie art. 230 k.p.c. – podana przez powoda w pozwie i niekwestionowana przez pozwaną). Następnie (...) S.A. w dniu 16 marca 2017 r. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych na podstawie art. 95 ustawy Prawo bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 r. W wyciągu tym (...) Bank (...) S.A. na podstawie ksiąg banku stwierdził, że dłużnik A. P. z tytułu umowy o kredyt hipoteczny nr (...) zawartej w dniu 18 lipca 2008 r. ma zapłacić na rzecz Banku, według stanu na dzień 16 marca 2017 r., kwotę 656.863,60 zł, na którą

składają się następujące należności: 518,688,53 z tytułu kapitału kredytu, 10.001,90 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych zgodnie

z Regulaminem od kwoty kapitału kredytu za okres od dnia 30 października 2011 r. do dnia rozwiązania Umowy, tj. do dnia 1 czerwca 2012 r., 128.173,17 zł z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od kwoty kapitału kredytu za okres od dnia następnego po dniu rozwiązaniu Umowy, tj. od dnia 2 czerwca 2012 r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku. (wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) wystawiony 16.03.2017 r. – k. 35, pełnomocnictwo z 17.03.2014 r. – k. 36).

Pismem z dnia 10 lutego 2017 r. (...) Bank (...) S.A. wezwał pozwaną do zapłaty zadłużenia w kwocie 895.716,10 zł z tytułu zadłużenia wynikającego z przedmiotowej umowy o kredyt hipoteczny (według stanu na dzień 10 lutego 2017 r.) w terminie do 20 lutego 2017 r. (przesądowe wezwanie do zapłaty – k. 37).

Pozwana jest po rozwodzie. Ma na utrzymaniu dwoje dzieci w wieku 12 i 14 lat. Otrzymuje alimenty na dzieci od byłego męża w kwocie łącznej (...)zł miesięcznie oraz świadczenie (...) po (...)zł na każde dziecko. Utrzymuje się z prac dorywczych, nie ma oszczędności. Pozwana po rozwodzie zmieniła nazwisko z (...) na (...). (wydruk informacji z systemu PESEL-SAD – k. 46, dowód osobisty nr (...) okazany na rozprawie z 06.12.2017 r., przesłuchanie pozwanej – k. 92v.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów które nie budziły one wątpliwości co do ich autentyczności oraz na podstawie przesłuchania pozwanej w zakresie okoliczności dotyczących jej sytuacji finansowej i rodzinnej. Podkreślić trzeba, że fakty dotyczące istnienia i wysokości zadłużenia pozwanej z tytułu przedmiotowej umowy o kredyt hipoteczny podane przez powoda w pozwie i stwierdzone wyciągiem z ksiąg bankowych wystawionym przez powodowy Bank nie były kwestionowane przez pozwaną, a zatem mogły zostać ustalone już na podstawie art. 230 k.p.c., jako fakty bezsporne, przyznane przez pozwaną.

Sąd oddalił wnioski pozwanej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka B. C. oraz o dołączenie akt Sądu Rejonowego w K. sygn. akt III RC 187/15

i przeprowadzenie dowodów z tych dokumentów na okoliczności dotyczące sytuacji rodzinnej i finansowej pozwanej, sytuacji materialnej P. P. i prowadzenia przez niego działalności gospodarczej, gdyż okoliczności te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

W myśl art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jedn.: Dz.U. z 2016 r., poz. 1998) przez umowę kredytu bankowego bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych

z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawało, że strony łączyła umowa o kredyt hipoteczny zawarta w dniu 15 lipca 2008 r. na mocy której poprzednik prawny powodowego Banku udzielił pozwanej i jej byłemu mężowi kredytu bankowego. Pozwana nie kwestionowała również faktu, że umowa ta została następnie rozwiązana na skutek niewywiązywania się przez kredytobiorców z zobowiązań, ani nie podważała istnienia

i wysokości wymagalnych zobowiązań wynikających z tej umowy w podanej przez powoda kwocie łącznej 656.8663,60 zł, w tym 518.6888,53 zł z tytułu kapitału kredytu, 10.001,90 zł

z tytułu odsetek umownych – naliczonych od kwoty kapitału kredytu za okres od 30 października 2011 r. do dnia rozwiązania umowy, tj. 1 czerwca 2012 r., 128.173,17 zł

z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od kwoty kapitału kredytu za okres od dnia 2 czerwca 2012 r. do 16 marca 2017 r. Wobec takiej postawy procesowej pozwanej powód nie musiał dowodzić faktów istnienia i wysokości wierzytelności przysługujących mu przeciw pozwanej z tytułu przedmiotowej umowy kredytu. Obowiązek zapłaty powyższych należności w zakresie kapitału i odsetek kapitałowych wynika z przywołanego wyżej art. 69 ust. 1 Prawa bankowego, zaś odsetek z tytułu opóźnienia z treści art. 481 k.c., w myśl którego, w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia przedmiotowej umowy kredytu, jeżeli wierzyciel opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (§ 1). Jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednak, gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (§ 2). Z uwagi na zmianę brzmienia przepisu art. 481 § 2 k.c. z dniem 1 stycznia 2016 r., wprowadzoną ustawą z dnia

9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1803), odsetki od dnia 1 stycznia 2016 r. określa się jako „odsetki ustawowe za opóźnienie”. Natomiast zgodnie z zasadą z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Przepis paragrafu poprzedzającego nie dotyczy pożyczek długoterminowych udzielanych przez instytucje kredytowe (art. 482 § 2 k.c.).

W celu odparcia roszczeń powoda pozwana podnosiła jedynie fakty związane z jej trudną sytuacją rodzinną i materialną, która uniemożliwia jej zapłatę zobowiązań wynikających z umowy. Okoliczności te nie mogły jednak stanowić skutecznej obrony przeciwko roszczeniom dochodzonym pozvem. Trudna sytuacja materialna dłużnika nie zwalnia go od obowiązku zapłaty długu. Stanowić może co najwyżej podstawę do rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty w oparciu o art. 320 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Rozłożenie świadczenia na raty jest uzasadnione w tych przypadkach, gdy pozwany nie jest w stanie uiścić jednorazowo zasądzonej w wyroku sumy, ale ma realne możliwości jej zapłaty w ratach, w pewnym odroczonej okresie czasu. W niniejszej sprawie pozwana sama wskazywała, że nie jest w stanie w ogóle spłacić zadłużenia wobec Banku w tak znacznej kwocie pieniężnej. W tej sytuacji zastosowanie instytucji rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty nie było zasadne, gdyż nie spełniłoby założonego celu, a i pozwana nie wniosła o zastosowanie tej instytucji.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd, stosownie do art. 496 k.p.c., orzekł jak w pkt. I sentencji wyroku, utrzymując w mocy w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 8 czerwca 2017 r.

Orzekając o kosztach postępowania Sąd kierował się zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. Pozwana, jako przegrywająca sprawę, obowiązana jest zwrócić powodowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Na koszty te w kwocie łącznej 15.428 zł zasądzonej w nakazie zapłaty składają się uiszczona opłata sądowa od pozwu w wysokości 8.211 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego w wysokości 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 7.200 zł, ustalone stosownie § 3 ust. 1 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn.: Dz.U.

z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

Nadto w pkt. II sentencji wyroku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda tytułem kosztów zastępstwa procesowego dalszą kwotę 3.600 zł, stosownie do § 2 pkt. 7 i § 3 ust. 2 przywołanego wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.